

Szent szemtelenség

Lekció: Lk 2,25-35/Textus: 2Móz 33,12-23

2018. január 1. Újév

Szeretett Gyülekezet!

Gondoljunk csak bele, mennyi minden volt a választott nép háta mögött... Az elmúlt évük több, mint izgalmas volt, több, mint váratlan. Halványan még emlékezetükben élhetett az a rengeteg gürcölés és felgyülemlett kínlódás, verejték, amit az egyiptomi építkezéseken vagy éppen a földeken töltött munkaórák alatt szedtek össze. Embertelenül sokat dolgoztatták őket. Persze évvégi jutalmazás és zsíros falat nélkül. A fiatal anyák még emlékezhetnek arra a pattanásig feszült várakozásra, ahogyan magukhoz szorították apró csöppségüket, és várták, várták, hogy a halál angyala elsuhanjon a házuk mellett. A fellelegzésre, amikor Isten megóvta a gyermeküket. Emlékezhetnek arra, milyen futótűzként terjedt az utcán a hír, hogy a fáraó házának sarja, Mózes melléjük áll, és elviszi az idegen nép közül őket. Hát volt, aki hitte, s ahogy lenni szokott, kételkedők és kesergők mindig akadnak, akkor is lehetnek: *áhh... Isten, úgyse segít rajtunk... Eddig se tette... Miért hagyta, hogy idáig jussunk...*

Aztán azt se feledték, amikor a hömpölygő, rettenetes Vörös-tenger Isten szavára kettévált... Na, ez kicsiktől a legidősebbekig mindenkiben elevenen élhetett. Végiggyalogolni a tengeren, kétoldalt a vízoszlop... Ki gondolta volna. Ezek után a porban lejárták a lábukat. Rongyosra a ruhákat és kopottra a talpukat. Arra viszont már kevésbé akartak emlékezni, amikor türelmetlenek voltak, amikor mindent azonnal akartak, amikor minden mást jobban akartak, mint Isten útját, mint Isten akaratát. Fellázadtak. Aranyborjút készítettek, hogy imádják. Azért erre az ékszertől megcsupaszodott női nyakak és üres karok egy életen át emlékeztették a családokat.

Testvéreim!

Nem tudom, milyen nyomokat hagyott Bennetek az elmúlt év. Azt sem tudom, mennyi minden van mögöttetek. Mennyi ledolgozott óraszámval ülsz itt, mennyi küzdelem van a családotért, annak egységéért, gyermeked egészséges életéért. Milyen igazságtalanságokat kellett, hogy elszenedj. Vajon hányszor járt át az öröm, hogy Isten a legváratlanabb módon megmutatta magát, megóvott, megmentett Téged. Akár a halál közeléből is visszahozott. Hányszor toporzékoltál türelmetlenül, Isten miért késlekedik. Hányszor választottál inkább instans, gyorsan oldódó emberi megoldást... Hányszor lélegeztél fel, úgy istenigazán, végre minden rendben, köszönöm Istenem; s hányszor fuldokoltál a teher alatt, mi lesz most.

A mai Igénk arra szabadít fel bennünket, hogy ne azon mélázzunk el, hogysmint volt, ne rágódjunk azon, ami már elmúlt. Az Ige arról beszél, hogy a nép élete egy fordulóponthoz érkezett. Sok minden volt mögöttük: csodák, szabadulások, örömök és nem egy arcot pirongató dolog, vétkek. A felolvasott történet alapján egyetlen egy kérdés volt számukra akkor fontos, lényeges, sürgős és számottevő, és hiszem, hogy ma, számunkra is ez fontos: **Hogyan induljunk tovább? Hogyan menjünk tovább?**

A felolvasott Igében engem lenyűgöz az a párbeszéd, ami Isten és Mózes között zajlik. S megdöbben Mózes bátorsága, micsoda vakmerőség. Mózes ezzel a kérdéssel foglalkozott akkor: **Hogyan induljunk tovább? És ma, gyertek, tanuljunk tőle, hogyan kereste erre a kérdésre a választ.** Tanuljunk tőle, hogyan beszélt az Istennel. Mert, hogy az ige hallgatásakor egy gyönyörű kérésként lehettünk a fültanúi. És nem tudom, Ti hogy vagytok vele, de én igen, szeretnék ilyen már-már szemtellenül bátor lenni újévkor, mint akkor ott Sínai közelében Mózes

volt. Szeretném ilyen lélekkel, kitartással és őszinteséggel kérlelni az Urat. És ma erről - a nevezzük így: **mózesi szent szemtelenségről** lesz szó. Mózes kéreléséről, egyben a mi újévi könyörgésünkről. Három megszólalásból áll ez a mai közös imádságunk.

1. Istenem, kérlek, Te gyere velünk, ne más!

Mi történ az igében a néppel? A nép a kijelentés sátrának ajtajában tolong, lélegzetvisszafojtva várja, hogyan tovább, mégis hogyan menjenek tovább? Mert néhány napja azt hallották, hogy Isten nem megy velük tovább. Mert az aranyborjóval nem az igazságot képviselték, hanem istentelen hazugságot. Ezért Isten azt mondta a népért könyörgő Mózesnek, hogy rendben, van folytatás, kitart az ígélet mellett, eljuttatja őket Kánaánba, de annak módján változtat: nem megy közöttük. Küld egy angyalt, Ő segíti Mózeset, s Mózes vezesse a népet. (2Móz 32,34 és 2Móz 33,2-3) Mózes szíve ebben azonban nem tudott megnyugodni. Nem elégedett meg egy általános isteni gondoskodással. Nem tudott megnyugodni abban, hogy Isten helyett más vezessen. Még ha az Isten küldöttéről legyen is szó... Mózes Istent akarta. Mózes nem tudott megbékélni azzal a helyzettel, hogy Isten jelenléte távollét legyen. Nem elégedett meg Isten újratekintéssel, mondhatnánk úgy is: újévi ajánlatával, szemtelen bátorsággal emeli a tétet, amikor Isten elé megy, emlékezteti Istent, miket mondott és ígért, és azt mondja: mindent vagy semmit. Vagy Te jössz velünk, vagy inkább ne is menjünk innen sehová. Mert ott akarunk lenni, ahol Te vagy.

A Szentírás így jegyezte le nekünk ezt a mózesi merészséget: *„Az Úr így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek? Mózes erre mondta neki: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped elnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén. Az Úr így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert elnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek téged.”* (2Móz 33,14-17)

Testvéreim, engem lenyűgöz ez a bátorság és ez a kitartás! Mert hát az emberi kapcsolatainkban sokszor nem így viselkedünk... Ha valakivel nem értünk egyet, kérdésünk vagy kérésünk van, egyszerűbb és könnyebb útnak tűnik megkerülni az illetőt. Kényelmesebbnek tűnik nyomozgatni, vagy kérdezősködni... Latolgatni az esélyeket, vagy úgy igazgatni a szálakat, hogy az nekünk jó legyen. Vagy könnyebb először a barátainkhoz rohanni, képzeld, így és úgy... És csak másod-harmad-negyedsoron megkérdezni Istent.

Van valami benned, amit elmondanál Istennek?

Szentlélek Isten ma arra szabadít fel minket, hogy legyünk bátrak beszélgetni Istennel. Arról tanúskodik az ige, hogy nincs az a téma, ami Isten előtt kínos lenne, vagy takargatni való. Istennek tetsző és kedves, valahányszor Őt keressük. Amikor a társaságában kívánunk lenni. Beszélgetni szeretnénk vele. Arról is, ami Vele kapcsolatos. Legyen az kérdés, meg nem értés, harag, vagy nem tetszésünk. Isten személyes kapcsolatban leli örömét, nem küldte el Mózeset. Meghallgatta. Beszélgettek. Mai textusunk előtti néhány vers azt is leírja, hogy: *„Az Úr (pedig) színről színre beszélt Mózesnek, ahogyan az egyik ember beszél a másikkal.”* (2Móz 33,11) Testvéreim, ez nem parancsnok és katonája kapcsolat: Igen is, uram! Sem nem az autó hátulján csücsülő bólogató kutya helyzet. Neki kedves, amikor Őt akarjuk az életünkbe befogadni, nem más élettelen istenpótlékot, amikor nem isteni jeleket várunk, és nem találgatásokban akarunk bízni, hogyan lesz ez az újév.

Mózes kérése az volt, hogy Isten ne csak utat mutasson valakin vagy valamin keresztül, akárcsak egy Kresz tábla; nem elégedett meg a segédeszközökkel, amelyek célba juttatják a következő időszakban, a következő évben... Isten társaságát, Isten jelenlétét kérte az új időszakra, mondhatnánk úgy is, hogy az új esztendőre.

Te mit kérsz Istentől az újévre? Hogyan indulsz el? Megoldod majd magad? Vagy azt kéred, hogy Isten támogasson meg tanácsaival, jöjjön veled, mögötted kullogva, hogy vészhelyzet esetén lehessen kihez rohanni? Vagy az Isten jelenlétére vágysz? Hogy Isten vezessen, és együtt sétáljatok. Testvérem, az ige arra bátorít, hogy ne elégedj meg semmi mással, az Isten jelenlétén kívül. Arra hív, hogy az újévi imádságod első kérése ez legyen: Istenem, kérlek, Te gyere velünk, és ne más!

2. Istenem, kérlek, árudd el, milyen vagy!

Ahogy egy egészséges emberi kapcsolat sem arról szól, hogy a másik legyen jelen – azért, hogy ne legyek magányos, sem arról, hogy jót tegyen velünk, sem arról, hogy csak az egyik fél életéről szóljon, úgy az Istennel való egészséges kapcsolatunk sem szólhat csak ezekről. Mózes tehát tovább merészkedik kéréseivel! Nemcsak azt kéri Istentől, hogy személyesen menjen velük, hanem jobban meg akarja ismerni őt. Ezt jelenti az a kérése, hogy: „*ismertesd meg velem a te utadat, hogy megismerjelek téged.*” (2Móz 33,13) Megismerni Isten utait, annyit tesz, mint megtudni, milyen az Isten. Milyen tulajdonságai vannak. Hogyan viszonyul a világhoz. Hogyan tekint az emberre. Vajon hogyan gondolkodik. Mi fontos az Ő számára. Mit szeret. Mi kedves Neki.

Mózes kérése rávilágít a mi istenkapcsolatunkra is, a mi szándékainkra is. Hogy mit jelent számomra Isten jelenléte? Milyennek látom Őt? Milyennek ismertem meg Őt eddig? Érdekel egyáltalán, milyen Ő, mit gondol? Vagy folyton csak én beszélek, s Rá nem jut idő?

Hogy milyen Isten útja, gondolkodásmódja, milyen az Ő jelleme, leglátványosabban Jézus Krisztusban mutatta meg nekünk: hogyan küzd az Isten az emberért. Hogyan küzd Érted és értem. Nem ismer ebben lehetetlent. És ebben a küzdelemben nem tágít, hűséges, kitart. Nem csal meg. Nem csap be. Nem hazudik. Nehéz elképzelni, hogy van ilyen. Ő az Egyetlen, aki ilyen. Mózes is belekóstolhatott már ebbe: átélte, hogyan maradhatott életben, hogyan szabadította meg őket Isten, hogyan gondoskodik, vagy milyen az, amikor próba elé állítja őket, hogy hitük felnőtt, érett hit legyen. Megtapasztalhatta Mózes, hogy van bocsánat. Van irgalom.

Testvéreim! Ahogy egyre többet tanulunk meg Istentől, milyen Ő, mindeközben egyre többet tanulunk is Tőle: hogy milyenek legyünk. Milyen legyek. Az istenismeretnek megvan a közösségi vonatkozása is. Ahogy az Isten énvelem, olyan indulattal lehessek embertársaim felé. Mózes azért is vágyott egyre mélyebb és mélyebb istenismeretre, hogy olyan lelkülettel és lelkeséggel, igazsággal és igazságban tudjon a nép között jelen lenni, élni és vezetni, amilyenek az Isten útjai. Az Újszövetség ezeket a Lélek gyümölcseként nevezi meg: „*szeretet, öröm, békesség, türelem, szíveség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.*” (Gal 5,22-23) Először nem is látható rajtunk. Apró mag a föld alatt. S az Istennel való kapcsolatunk gondoza, érleli. S a reménységünk pedig az, hogy napról-napra látatóvá válik rajtunk. Hogy egyre többször és egyre inkább a szeretet, az öröm, a békesség, a türelem... és a többi lesz meghatározó abban, ahogyan gondolkodok a másik emberről, abban, ahogyan beszélek valakivel vagy éppen róla. Abban, ahogyan cselekszem a másikkal.

Újévi imádságunknak ez a második kérése: Istenem, kérlek, áruld el, milyen vagy!

3. Istenem, kérlek, mutasd meg magad!

Mózes szent szemtelensége ezzel a kéréssel a tetőfokára hágott. Nem állt meg ott, hogy mindent vagy semmit módjára megkérte Istent, hogy Ő menjen személyesen velük, és ott sem állt meg, hogy egyre többet tudjon meg róla, egyre jobban megismerhesse, milyen Ő, a lehető legnagyobbat kérte, mit ember valaha kérhet: látni akarta Istent. Szemtől-szemben. Mutassa meg magát. Testvéreim, ennél többet és nagyobbat, no, meg merészebbet ember nem kérhet Istentől: „*Mutasd meg nekem dicsőségedet!*” (2Móz 33,18)

És Isten belemegy ebbe. Azt mondja, hogy legyen. Láthatsz engem, kijelentem magam Neked, teljesítem a kérésed. De nem úgy teszem, ahogyan számítasz rá, vagy ahogyan kéred, hanem úgy, ahogyan Neked jó. Úgy, ahogyan szükséged van rám. Mert az arcomat nem láthatod, azt a dicsőséges ragyogást nem élnéd túl, nem bírnád el. Ahogyan elvonulok előtted, kezemmel betakarlak téged, és hátulról megláthatsz, ahogyan elvonulok előtted.

Testvéreim, így teljesítette Isten Mózes kérését. Meghallgatta és teljesítette úgy, ahogyan az Mózes számára életet jelentett. Az nem derül ki az igéből, hogy pontosan ez a dicsőség milyen, miért így mutatta meg magát Mózesnek. Ez titok. Misztérium. Istenhez tartozik. Azt viszont tisztán élénk tárja az ige, itt, ebben a mózesi történetben, sőt az egész Szentírásán át, hogy aki őszintén, szívből kéri, szeretné, várja, hogy Isten jelentse ki magát neki, aki szívéből vágyik arra, hogy találkozzon Istennel, aki kitartóan várja, attól Ő nem vonja meg magát. Attól Ő nem zárkózik el. Sőt, már a vágy a szívedben, az Ő lépése feléd. Gondoljunk akár az újévi történeteink közé sorolt Simeon életére. Egy életen át várta az ígéretnak a beteljesülését: látni fogja Krisztust. Nem hal meg addig, amíg nem találkozik Krisztussal. És kitartott ebben. Látni akarja és látni fogja. És meglátták szemei Krisztust. Meglátták szemei az üdvösséget. (Lk 2,30)

Szeretnéd látni Őt? Szeretnél a hit szemével látni? Szeretnél a hit szemével, reménységgel telve tekinteni az előtted áll évre?

Szeretett Gyülekezet!

Mózes így indult neki az előtte álló új időszaknak. Istenhez folyamadt. Ezeket kérte az „újévre” nemcsak magának, hanem egész népe számára. Egy gyönyörű közbenjáró kérés ez. És ma, kapcsolódjunk be mi is ebbe az imádságba. Folyamodjunk ezzel a mózesi szent szemtelenséggel az Úrhoz:

Istenünk, kérünk, te gyere velünk, ne más!

Istenünk, kérünk, áruld el, milyen vagy!

Istenünk, kérünk, mutasd meg magad!

Ámen!

(Bogyó Zsófia)